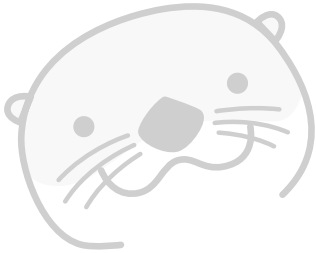

何所冬暖

ภาค

ฤดูหนาวอุ่น

เธอยิ้มเล็กน้อย

ไม่ว่าฉันจะพูดอะไรออกมา

ฉันจึงรู้ว่า

เพื่อสิ่งนี้

ฉันรอเธอมาแสนนาน

๑

กลับสู่สถานที่เกิดเหตุอีกครั้ง

เครื่องบินแล่นบนรันเวย์ช้าๆ แสงไฟจากหอไอเฟลซึ่งอยู่ไกลออกไปยังคงแววับจับตาเหมือนเคย ฉันพึ่งพนักเก้าอี้ มองชื่อบนตัวเครื่องบิน หลายปีมานี้ฉันแทบจะลืมชื่อจีนชื่อนี้ไปแล้วด้วยซ้ำ...อานเจีย เจียนอานเจีย ชื่อที่ความจริงแล้วพ่อของฉันเตรียมไว้ให้ลูกชาย ด้วยความคาดไม่ถึงว่าสุดท้ายฉันจะเกิดมาเป็นลูกสาว

ในที่สุดเครื่องบินก็ทะยานขึ้น ฉันหลับตาลง หายใจเนิบช้า ถึงอย่างไรก็ต้องอดทนกับเรื่องบางอย่าง เป็นต้นว่า เครื่องบินเทคออฟและการกลับประเทศ ผ่านไปนาน ฉันได้ยินเสียงคนเรียกแว่วๆ...

“เอ๋?” เส้นฉิ่งอวี๋ลักประตูเข้ามา “อานเจีย เธออยู่บ้านหรือจ๊ะ”

“ค่ะ”

“เธออยู่ในห้องหนังสือตลอดเลยหรือจ๊ะ กินข้าวกลางวันหรือยัง”

“หนูกินไปบ้างแล้วค่ะ” ฉันโพล่งตอบกลับไป ลังเลว่าจะกลับห้องเลขหรือจะรออีกสักหน่อย เธออาจจะไปในไม่ช้านี้

เส้นฉิ่งอวี๋หยิบเอกสารฉบับหนึ่งจากลิ้นชักตู้หนังสือ “เดี๋ยวหน้าต้องออกไปข้างนอกกับพ่อของเธอ คำนี้อคงไม่ได้กลับมากินข้าวที่บ้านนะจ๊ะ” เธอมองฉันครั้งหนึ่งก่อนบอก “งั้นเธออ่านหนังสือเถอะจ๊ะ อย่าลืมหินข้าวเย็นด้วยล่ะ”

ฉันพยักหน้ารับ เธอจึงเปิดประตูออกไป

“ซื้อเงิน ทำไมเธอก็อยู่บ้านล่ะ... เธอไม่ได้บอกว่าวันนี้ต้องไป...”

ไต่ยืนเสียงไม่ไกลไม่ไกลจากนอกห้องหนังสือ ฉันไม่มีแก๊จฟังรายละเอียด ทั้งไม่มีอารมณ์อ่านหนังสือแล้ว เลยถือโอกาสหลับตาพัก

ไม่รู้ว่่าตอนนี้เยี่ยลีนกำลังทำอะไรอยู่ เขาบอกว่าจะไปเล่นฟุตบอลกับเพื่อน ทุกสุดสัปดาห์อย่างวันนี้เขามักยุ่งจนไม่ได้เห็นหน้าค่าตากัน

ฉันตื่นจากภวังค์อันพร่าเลือน เห็นลีนฉิ่งฉวยยืนอยู่ตรงหน้า

“ขอโทษที่ทำให้ตื่นนะจ๊ะ น้ำอยากถามหน่อย เธอเคยหยิบเอกสารฉบับหนึ่งไปบ้างหรือเปล่า คล้ายๆ ฉบับนี้แหละ หน้าปกสีเหลืองวางอยู่ตรงนั้นนะจ๊ะ” เธอชี้ไปยังลิ้นชักที่หยิบเอกสารไปก่อนหน้านี้

“ไม่เคยค่ะ”

“แปลกจัง เมื่อวานนี้ก็วางไว้ตรงนั้นแท้ๆ ทำไมถึงหาไม่เจอนะ”

ฉันก้มตัวลงเก็บหนังสือที่ร่วงลงพื้น ตัดสินใจจะกลับห้องของตัวเอง

“อานเจ๊ย เธอลองนึกให้ดีอีกทีสิจ๊ะ เธอได้ย้ายมันไปวางไว้ที่ไหนแล้วลืมนะไปหรือเปล่า”

ฉันส่ายศีรษะ “หนูไม่เคยย้ายที่มันค่ะ”

“ไม่มีเหตุผลเลย วันนี้มีแค่เธออยู่ในห้องหนังสือนี่นา”

พอฉันเปิดประตูจะออกไป เธอกลับดึงมือไว้ “เดี๋ยวลี เด็กคนนี้นี่ทำไมถึงได้... เฮ้อ น่าต้องใช้เวลาจริงๆ นะ เธอเห็นบ้างหรือเปล่า ยังไงก็ควรช่วยกันหาก่อนไม่ใช่เธอ”

เธอดึงฉันไว้จนเจ็บ “คุณอย่าดึงหนูสิคะ”

“ฉันจะบอกเธอให้นะ... ฉันพูดกับเธอดีๆ ทำไมต้องทำกิริยาแบบนี้ทุกครั้ง”

“คุณปล่อยหนูก่อน...”

“เธอจงใจเอาเอกสารไปซ่อนเพื่อแกล้งฉันใช่ไหม”

ฉันไม่ชอบให้ใครมาสัมผัสร่างกาย โดยเฉพาะคนที่ไม่ชอบยิ่งแล้วใหญ่ จึงดึงมือกลับมาทันทีโดยไม่ใส่ใจว่าจะเสียมารยาทหรือไม่

“รอก่อน ห้ามไปไหนนะ!”

ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเธอถึงได้คอยหาเรื่องฉันอยู่เรื่อย ทั้งๆที่เธอเองเป็นคนทำให้พ่อทิ้งแม่ไปและทำลายครอบครัวของฉัน

“หยุดอยู่ตรงนั้นนะ!”

เธอไล่ตามมาจนทันและจับฉันไว้ด้วยเรียวแรงมหาศาล ตั้งแต่เล็กฉันขยาดการกระทำแบบนี้อยู่แล้ว จึงผลักเธอออกไปโดยอัตโนมัติ เลื่อนชิงอวี๋หายหลังไปทางบันไดทันที ฉันนั่งอึ้ง “ระวัง!” ฉันเอื้อมจะคว้ามือเธอไว้ แต่ก็สลายไปแล้ว!

ฉันมองเธอตกลงไป เท้าของฉันตรึงอยู่กับที่ขยับเขยื้อนไม่ได้ รู้สึกเพียงว่าตัวลั่นไปทั้งร่าง

ไต่ยินเสียงคนวิ่งมา

เงาใครบางคนเลื่อนรางอยู่ข้างหน้า ฉันเห็นไม่ชัดว่าเป็นใคร แต่ไม่ว่าจะเป็นใครก็ช่วยดึงฉันไว้สักครั้งได้หรือเปล่า ฉันไม่ได้ตั้งใจ ฉันไม่ได้อยากทำร้ายเธอ...

พลัก!

“คุณคะ คุณ” ใครบางคนกระซิบเรียกฉันเบาๆ ฉันลืมหูลืมตาขึ้นอย่างยากลำบาก

พนักงานบนเครื่องบินค้อมตัวลง “คุณไม่สบายตรงไหนหรือเปล่าคะ สีสหน้าคุณดูไม่ดีเลยคะ”

“ฉันไม่เป็นไรคะ”

ฉันฝันถึงเรื่องนี้เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วนะ ลีบ...ห้าลีบ...หรือมากกว่านั้นกันแน่

ฉันยกมือตัวเองขึ้นมามอง เหงื่อเย็นๆ ซึมออกมาเต็มฝ่ามือแถมยังสั่นเล็กน้อย

สำนวนที่ว่าทำร้ายคนอื่นก็คือทำร้ายตัวเองนั่นหมายถึงฉันหรือเปล่านะ

ฉันทำให้เธอแท้ง ฉันทำให้น้องสาวหรือไมก็น้องชายที่มีสายเลือดเดียวกับฉันครึ่งหนึ่งต้องตาย ด้วยเหตุนี้ฉันจึงถูกลงโทษ หลานผู้มีความสามารถโดดเด่นของเธอตอบฉันเข้าให้ขาดหนึ่ง เป็นครั้งแรกที่ฉันถูกตบ รู้สึกเพียงว่าเจ็บมาก เจ็บเหลือเกิน และท้ายที่สุดพ่อก็ยื่นบัตรใบหนึ่งมาให้ ฉันต้องไปอยู่ที่ฝรั่งเศสหกปี

หกปีผ่านไป ฉันกลับมาอีกครั้ง

ฉันสูดลมหายใจเข้าลึก มองไปยังบรรยากาศฤดูหนาวนอกหน้าต่างรถ
แท็กซี่ ที่นี่คือบ้านเกิดของฉันเอง

ฉันเคยคิดว่าคงไม่ได้กลับมาเหยียบที่นี่อีก แต่แม่ขอร้องให้กลับมา
แม่หวังให้ฉันกลับมาที่บ้านสกุลเจียนอีกครั้ง

ฉันลงจากรถที่หน้าคฤหาสน์โบราณหลังหนึ่ง เฟ่งมองตึกตรงหน้าอย่างสนใจอยู่
สักพัก เดิมพ่อซื้อคฤหาสน์นี้ไว้เพราะเห็นว่าวิวดี น้ำดี และอากาศดี ริมกำแพง
มีกลุ่มต้นหลิวเกาะกันตั้งผืนแพร แม้จะผ่านกาลเวลามายาวนาน แต่พวงปฐมนั้น
ด้านนอกก็ยังไม่ทรุดโทรมมาก ดังนั้นจึงซ่อมแซมเพียงคร่าวๆ เพื่อคงกลิ่นอาย
ของคฤหาสน์โบราณที่เรียบง่ายและเคร่งขรึมเอาไว้อย่างสมบูรณ์ กระเบื้องหลังคา
สีแดงที่หาได้ยากในปัจจุบันยังอยู่เหมือนเดิม แต่ละแผ่นเรียงต่อกันเป็นระเบียบ
ทำให้คฤหาสน์หลังดูราวกับหญิงสาวผู้งดงามที่ไม่สามารถคาดเดาอายุได้ เมื่อ
ถึงฤดูใบไม้ผลิ ในสวนดอกไม้จะมีดอกไม้ผลิบานสวยงามเกินบรรยาย แต่ก่อน
ฉันเคยรักที่นี่มาก แต่ตอนนี้กลับรู้สึกเหินห่าง

ฉันผลักประตูเหล็กและก้าวเข้าไปข้างใน พอถึงชายคาบ้าน ฉันกดกริ่ง
เนื่องจากไม่มีกุญแจ

หญิงที่ดูมีอายุคนหนึ่งออกมาเปิดประตูให้ เธอพินิจพิจารณาฉันอยู่ครู่หนึ่ง
ก่อนจะถามว่า “ขอโทษค่ะ มหาไครคะ”

“ฉันมาหา... คุณเจียนค่ะ”

“คุณผู้ชายไม่อยู่ค่ะ” หญิงคนนั้นทำท่าจะปิดประตู

“แม่บ้านหลิน ใครโทรครับ” เสียงทุ้มต่ำดังมาจากในบ้าน

ฉันพบว่ามือของตัวเองถึงกับสั่นระริก แต่กลับกลืนยิ้มเยาะเอาไว้ไม่อยู่
ร่างสูงโปร่งก้าวมาถึงหน้าประตู สีหน้าเขาดูแปลกใจไม่น้อย แต่ก็ไม่ถึงกับ
ตกใจ

ฉันยกกระเป๋าเดินทางเดินตรงเข้าไป

“คุณลีคะ?” น้ำเสียงของหญิงรับใช้เจือไปด้วยความงุนงง

“เธอเป็นลูกสาวของลุงเจียนครับ”

ลูกสาว...ฉันหรีตตาลง อดแย้หยันตัวเองในใจไม่ได้

มือข้างที่ถือกระเป๋าเดินทางเบาลง เพราะสี่ซ้อเงินเดินเข้ามาจับไปจากมือของฉันด้วยตัวเอง ฉันก้มลงมองมือที่ดูขาวสะอาดเกินไปสำหรับมือผู้ชาย “มีนายสวยจังเลยนะ” ฉันว่า

สี่ซ้อเงินมองฉันเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ฉันเบือนหน้าหนีก่อนก้าวเท้าขึ้นบันไดไป

ฉันเปิดประตูห้องที่เคยอยู่บนชั้นสอง มองข้าวของระเกะระกะที่ไม่ควรมีอยู่ ทั้งรถของเล่นเอเย่ บล็อกไม้เอเย่...บนพื้นห้อง บนเตียง บนโต๊ะก็ยังมียี่

“ดูเหมือนอวี๋หลินจะชอบห้องของเธอมากทีเดียว”

ฉันหันหลังกลับไปมอง “อวี๋หลินเธอ”

“น้องชายเธอไงล่ะ”

หน้าอกพลันอึดอัดจนแทบหายใจไม่ออก ที่จริงฉันควรไปหาน้ำเล็กเพื่อฉลองคริสต์มาสด้วยกันดีกว่า

“เธอจะนอนที่ห้องรับรองแขกมั๊ย” เขาถามเสียงเย็น

“ห้องรับรองแขก?” ฉันหัวเราะ คว่ากระเป๋าเดินทางมาจากมือเขา ทำท่าจะเดินลงไปชั้นล่าง

สี่ซ้อเงินดึงมือฉันไว้ กิริยาเช่นนี้ทำให้ฉันสั่นไปทั้งตัว “ปล่อย!”

“จะไปไหน กลับฝรั่งเศสเลยหรือไง” เขาถามอย่างร้อนร่น

ฉันดึงมือออกจากมือเขา “วางใจได้ ฉันกลับฝรั่งเศสแน่ ถึงจะไม่ใช่ตอนนี้ แต่ก็อีกไม่นานหรอก”

เขามองฉันด้วยสายตาเย็นเยียบ

ฉันไม่ได้เป็นคนเริ่มนะ “พรุ่งนี้ฉันจะมาพบพ่อ”

“อีกเตี้ยพ่อเธอก็กลับมาแล้ว” เสียงของเขาสงบนิ่ง “คอยอีกหน่อยก็ได้”

“ไม่ต้องหรอก” บทสนทนาเช่นนี้ทำให้ฉันนึกขึ้นได้ว่า แม้ฉันจะเคยใช้ชีวิตอยู่ในบ้านหลังนี้ถึงสิบเจ็ดปี ทว่าบัดนี้ฉันเป็นเพียงแขกคนหนึ่งก็เท่านั้น “นี่ก็เย็นมากแล้ว ฉันเองก็ควรจะหาที่นอนไม่ใช่หรือไง”

เขานิ่งไปสามวินาที “ถ้าเธอหมายความว่าเธอต้องการนอนที่ห้องของเธอเท่านั้นละก็ ฉันจะเรียกคนมาเก็บกวาดให้”

“อะไรกัน คำพูดของฉันก่อนหน้านี้ทำให้นายคิดแบบนั้นหรือ” ฉันแค้นเสียงเฮอะออกมาเบาๆ “เก็บการคิดเองเออเองของนายไว้เถอะ”

ทันใดนั้นเขาก็ขยับเข้ามาหาฉันก้าวหนึ่ง ฉันตัดสินใจถอยหลังไปก้าวใหญ่!

“เธอ...กลัวฉัน” นี่เป็นประโยคบอกเล่าหรือประโยคคำถามกันแน่

ฉันกวาดตามองเขาปราดหนึ่ง “คุณสิ นายนี้หน้าตลกซะจริง” พูดจบก็เดินตรงดิ่งไปยังประตูห้องโถง

“ใช่แล้วละ สีชื่อเนิ่น” เมื่อเดินถึงประตู ฉันหันกลับมาและพูดยิ้มๆ อีกครั้ง “นายจำเป็นต้องวางท่าสูงส่งขนาดนี้เชียวหรือ”

นึกไม่ถึงว่าข้างนอกละอองหิมะกำลังโปรยลงมา

ฉันเดินไปยังป้ายรถประจำทางที่เคยใช้รอรถสมัยเรียนมัธยม รออยู่ครู่หนึ่งก็ขึ้นรถคันแรกที่ผ่านมาโดยไม่สนว่ามันจะไปที่ไหน บนรถมีคนนั่งอยู่ไม่มากนัก รถประจำทางแล่นไปพร้อมเสียงกึ่งกังเฉพาตัว พลบค่ำ ไฟริมถนนเริ่มส่องสว่างสะท้อนกับกระจกรถ บรรยากาศก็ก้ำกึ่งระหว่างความมืดและสว่าง ละอองหิมะปลิวเข้ามากระทบแก้มของฉันจนรู้สึกเย็นเล็กน้อย

ฉันมีน้องชายคนหนึ่ง แต่ที่ผ่านมาไม่เคยมีใครบอกเลย อาจเพราะรู้สึกว่าจะไม่จำเป็น หรือเพราะต้องการหลบเลี่ยงงูพิษอย่างฉันกันละ

“คุณ รถหมดระยะแล้ว” เสียงคนขับรถดึงฉันกลับจากห้วงความคิดประหนึ่งพายุหิมะโหมกระหน่ำนั้น

ฉันลงจากรถ เหลือบมองผืนป่าวังเวงเบื้องหน้า นึกไม่ถึงว่าเมื่อนี้จะมีสถานที่เปลี่ยวขนาดนี้

ฉันตัดสินใจกดโทรศัพท์หาเฟี้ยวเจิง สัญญาณโทรศัพท์ดังอยู่ครู่หนึ่งก็มีคนรับสายด้วยน้ำเสียงเจือความโกรธ “โทร.หาเธอทำไมไม่รับสายละ”

“ฉันหลงทางซะแล้วละ เฟี้ยวเจิง”

ร่างที่แช่อยู่ในน้ำอุ่นพอจะอบอุ่นขึ้นมาบ้าง ความตึงเครียดตลอดทั้งวันค่อยๆ ผ่อนคลายลงจนพอจะเคลิบเคลิ้มขึ้น

ฉันได้ยินเสียงเคาะประตูจึงรู้ว่าตัวเองพลอยหลับไปโดยไม่รู้ตัว เมื่อสวมชุดนอนและออกไป จึงเห็นเพียงเงาจางๆ อยู่หน้าประตูห้องน้ำ หยอกฉันว่า “ฉันคิดว่าเธอฆ่าตัวตายในห้องน้ำซะอีก”

“นายคิดมากไปแล้วนา” ฉันยิ้ม “ฉันจะนอนแล้วนะ เหนื่อย”

“รู้ว่าเหนื่อยแล้วยังจะไปเที่ยวแปลกๆ แบบนั้นอีก”

ไม่รู้ว่สถานที่เที่ยวแปลกๆ ที่เพียงเงาจางๆ พูดถึงคือบ้านสกุลเจียนหรือป้ายรถโดยสารทางอันแสนไกลที่ฉันลงจากรถประจำทางกันแน่ เพียงเงาจางๆ หายใจกลางบอก “ผ้าปูที่นอนกับปลอกผ้าห่มในห้องนอนแขก ฉันเปลี่ยนให้เธอหมดแล้วนะ โรครักสะอาดนี่ไม่มียารักษาหรือไงกัน”

ฉันพูดอย่างจวนใจ “นายก็แค่รักความสะอาดขึ้นอีกหน่อยตอนฉันอยู่ที่นี้เถอะนะ” เดินไปได้สองก้าวฉันก็หันกลับมาถาม “นายไม่มีอย่างอื่นจะพูดกับฉันหรือ”

เพียงเงาจางๆ ทำท่าคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนบอก “ตอนเช็กเอาต์ อย่าลืมจ่ายค่าห้องและค่าอาหารด้วยล่ะ...”

ฉันตอบรับด้วยการหันหลังและเดินจากไปทันที

เช้าวันรุ่งขึ้น เสียงจากนอกประตูห้องดังลอดเข้ามาปลุกให้ฉันตื่น แม้จะเป็นเสียงไม่ดังนักและขาดๆ หายๆ แต่สำหรับฉันแล้ว ต่อให้เป็นเสียงที่เบาแสนเบาแต่เสียงพลิกหน้ากระดาษก็ล้วนส่งผลต่อการนอนได้อย่างใหญ่หลวง

เมื่อเปิดประตูห้องนอนออกไปและได้เห็นคนที่อยู่ในห้องรับแขกฉันก็ตัวแข็งทื่อทันที

ใบหน้าหล่อเหลา ร่างผอมสูง สวมชุดลำลองสีครีมที่ตัดเย็บอย่างพอดีตัว เป็นแบบฉบับของคุณชายเจ้าสำอางอย่างแท้จริง

และเป็นเวลาเดียวกับที่คนคนนั้นก็สังเกตเห็นฉันเช่นกัน

มือของเขี่ยลิ้นกระตุกครั้งหนึ่ง ทำให้เอกสารหล่นกระจายไปทั่วพื้น

ฉันกับเยี่ยลีนรู้จักกันตั้งแต่มัธยมหนึ่ง รู้จักกัน คู่กันเคยกัน และเป็นแฟนกันมาหกปี

แต่ก่อนเขามีผลกระทบต่อความรู้สึกของฉันได้อย่างง่ายดาย ทว่าตอนนี้ฉันหวังว่าจะไม่เป็นอย่างนั้นอีกแล้ว

เยี่ยลีนคืนสติกลับมา “กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่” รอยยิ้มถากถางของเขา หวนคืนกลับมาให้เห็น เขาเก็บเอกสารที่ร่วงอยู่บนพื้น

“เมื่อวาน”

“ความเป็นเพื่อนคงไม่มากพอ กลับมาไม่บอกกันสักคำเลยนะ”

“ความจริงก็ไม่ได้เป็นเพื่อนกันแล้วนี่นา”

“งั้นหรือ” น้ำเสียงของเขาเหน้อยหน้ายระคนเหน็บแนม

เฉียวเจิงเดินมาหาฉัน “ทำไมไม่นอนต่ออีกหน่อยล่ะ”

ฉันถอนหายใจเอือกหนึ่ง

เฉียวเจิงไม่ได้มีเจตนาให้เยี่ยลีนคิดไปเป็นอื่น แต่เขาก็หันไปมองเฉียวเจิงครั้งหนึ่งแล้วหันกลับมามองฉัน “คิดไม่ถึงว่าความสัมพันธ์ของเธอกับเฉียวเจิงจะดีขนาดนี้ ดูเหมือนว่าฉันจะไม่ใช่อะไรเลย”

“นี่ดูเหมือนจะไม่เกี่ยวกับนายนะ” ฉันพูดเสียงเรียบ “ความสัมพันธ์ของฉันกับเฉียวเจิงมีคนรู้ไม่มากนัก ไม่ได้ตั้งใจจะปิดบัง เพียงแต่ไม่ได้เที่ยวบอกใครต่อใครเท่านั้น”

เฉียวเจิงเสยผมขึ้น “เยี่ยลีน นี่นาย...”

“เฉียวเจิง ฉันหิวแล้วละ มีอะไรให้กินมั๊ย”

เฉียวเจิงมองฉันครั้งหนึ่ง “มีสิ รอแป๊บนะ” ไม่ต้องอธิบายอะไรกันอีก เขาหันหลังเดินไปยังห้องครัว เขามักเข้าใจเจตนาของฉันเสมอ

“ทำไมเธอถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ” เยี่ยลีนมองตามเฉียวเจิงพลางถาม

“ไม่มีที่อยู่” ฉันเดินไปยังโต๊ะกินข้าวแล้วรินน้ำดื่ม

“อย่าบอกนะที่บ้านสกุลเจียนของเธอใหญ่โตจนไม่มีห้องให้เธออยู่นะ”

นิ้วมือฉันกระตุกครั้งหนึ่ง

“ถ้าไม่ได้กระหายก็ไม่ต้องดื่มน้ำมากขนาดนั้นหรอก” เขาขมวดคิ้ว ก่อน

จะยิ้มพลางบอกว่า “ไปอยู่ฝรั่งเศสตั้งหกปี ในที่สุดก็รู้ว่าต้องกลับมาสินะ”

ฉันได้แต่ตื๋มน้ำ ไม่ตอบอะไร

“ฉันคิดว่าเธอจะอยู่ที่นั่นไปตลอดแล้วซะอีก ทำไมละ ในที่สุดคุณหนูสกุลเจียนก็เรียนจบจากเมืองนอกแล้วกลับมาตอบแทนแผ่นดินเกิดฉันนี่หรือ” เห็นฉันไม่ใส่ใจ น้ำเสียงของเขาก็เริ่มไม่พอใจ

“ฉันยังเรียนไม่จบ” ถ้าไม่ตอบเขาก็จะเซ้าเซี่ยไม่เลิก ดังนั้นจึงเลือกตอบคำถามหลักเพื่อเอาตัวรอดไปก่อน

“เธอจะกลับไปอีกหรือเปล่า”

“อืม”

เขาแทบจะโยนเอกสารลงบนโต๊ะเล็กตรงหน้าทันที “ฝากบอกเผียวเจิงด้วยว่าฉันมีธุระ ขอตัวกลับก่อน”

“ได้” ฉันไม่ใส่ใจความผิดปกติของเขา อีกทั้งไม่คิดส่งแขก

“ได้? อ้อ ใช่สิ ถ้ามีเวลาก็ออกมากินข้าวกันนะ หยางย่าสี่คิดถึงเธอ” พุดจบเขาก็เปิดประตูออกไป แก้วน้ำในมือฉันเลื่อนหล่น เศษแก้วแตกกระจายไปทั่วพื้นห้อง

“ช่วงนี้ฉันกับเขาติดต่อกันบ้าง พอดีเขาถูกใจและจะซื้อห้องที่อยู่ชั้นล่างของบริษัทจัดหาบ้านของฉัน ระยะเวลาจึงไปมาหาสู่กันบ่อยหน่อยนะ” เผียวเจิงซึ่งยืนอยู่หน้าประตูคร่ำพุดพลางมองพื้น ก่อนจะเดินข้ามเศษแก้วเหล่านั้นเข้ามา หลังจากวางอาหารเข้าลงบนโต๊ะแล้วก็ไปเอาไม้กวาดกับที่ตักผงมาเก็บกวาดเศษแก้ว “ตอนแรกฉันคิดว่าเธอจะนอนจนถึงบ่าย ขอโทษด้วยนะสาวน้อย”

ฉันนั่งอึ้งไป ผ่านไปสักพักจึงบอก “ฉันไปล้างหน้าแปรงฟันก่อนนะ แล้วค่อยมากินข้าวกัน”

“ที่จริงเยี่ยลีนไม่ได้เป็นคนดูถูกคนทั้งโลกเหมือนอย่างที่แสดงออกหรอก” เผียวเจิงพุดตรงๆ “เขาเป็นคนดีเสียวละ”

ฉันยิ้มน้อยๆ ไม่ได้พูดอะไร เขาจะเป็นอย่างไร ตอนนั้นไม่มีความหมายกับฉันอีกต่อไปแล้ว เวลาหกปีสามารถลบเลือนทุกอย่างได้หมดสิ้น รวมถึงความสัมพันธ์ที่เคยคิดว่าจะเนิ่นนานตราบนานชั่วฟ้าดินสลายนั้นด้วย

เดือนกันยายนปีนั้น แม่ไปส่งฉันรายงานตัวที่โรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง หน้าร้อนนั้นไม่ได้ร้อนอบอ้าวเหมือนเดี๋ยวนี้อ ลมที่พัดผ่านกิ่งไม้ยังเย็นสบาย ในความทรงจำของฉัน วันเวลานั้นแม่ช่างงดงาม แถมยังอ่อนโยนอีกด้วย

ฉันยืนรอแม่อยู่ตรงทางเดินยาวเหยียดนอกห้องวิชาการ

ผลการเรียนของฉันไม่ค่อยดีนัก เพราะร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง จึงเข้าเรียนน้อยกว่าเด็กคนอื่น ๆ เสมอมาตั้งแต่เล็ก ชาติสอบบ้างเป็นครั้งคราว แต่ก็สามารถเข้าโรงเรียนมัธยมมีชื่ออันดับต้น ๆ นี้ได้ นี่เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งของการมีเงินก็สามารถทำได้ทุกอย่างนั่นเอง ช่วงแรก ๆ ฉันก็รู้สึกอายอยู่เหมือนกันที่เข้าโรงเรียนดี ๆ แบบนี้ได้เพราะเงิน แต่พอกับแม่ไม่สนใจอะไร นานวันเข้าฉันก็ชินชาไปเอง

“ที่แท้ก็มีนักเรียนที่จ่ายเงินเข้ามาเหมือนกันแฮะ” คำพูดล่อลึงดัดจริตเจนนอลอยเข้าหูฉัน

ฉันหันไปมอง เห็นเด็กชายคนหนึ่งที่สะดุดตาไม่หยอก ผมนุ่มสลวย ผิวพรรณขาวสะอาด พวงแกม่นำมอง ทั้งยังมีดวงตาดำขลับเปล่งประกายวาววับ

“ฉันพูดกับเธออยู่นะ ไม่ได้ยินหรือไง พุดอะไรบ้างสิ”

เห็นฉันไม่ใส่ใจที่พูด เขาก็อตรนทนไม่ได้จนต้องพุดอีกประโยค “เธอหูหนวกหรือไง”

ความจริงฉันแค่กำลังคิดอยู่ว่าจะตอบอย่างไรดี แต่ดูเหมือนความอดทนของเขาจะน้อยนิดเสียเหลือเกิน

“เธอหัวเราะอะไร”

“นายนี่อะอะจัง” ฉันพุดขึ้นมา แม้ว่าเสียงของเขาจะน่าฟัง แต่เมื่อตะโกนออกมาด้วยเสียงสูงกลับฟังดูประหลาด

“เธอว่าไงนะ”

ในที่สุดแม่ก็ออกมาจากห้องวิชาการ กวักมือเรียกฉันและบอกว่า “ไปกันเถอะจ๊ะ”

ฉันหันไปบอกเขาว่า “ลาก่อนนะ” แล้วเดินไปหาแม่

นั่นเป็นครั้งแรกที่ฉันเจอเย้ยลั่นผู้ใจร้อนแถมยังอวดดี

ย้อนไปเมื่อหกปีก่อน เด็กชายที่ชื่อเยี่ยลีนีใช้อำนาจบาตรใหญ่พุ่งเข้ามาในชีวิตของฉัน กินเวลาส่วนใหญ่ในชีวิตและจิตใจฉันอย่างมาก

ฉันมองใบหน้าตัวเองที่ออกจะซีดขาวในกระจกห้องน้ำ หากย้อนเวลากลับไปได้ ฉันจะยังต้องการหกปีแบบนี้หรือเปล่านั้น คำตอบก็คือ ไม่

ความโหดเหี้ยมหลังความหวานซึ้งกัตร้อนอวี้วยะภายในได้ยิ่งกว่ากรดซัลฟิวริกเสียอีก ดังนั้นหากรู้บทสรุปล่วงหน้า ฉันจะไม่เดินเข้าไปในเกมนี้ตั้งแต่ต้น เพราะฉันหวาดกลัวความทรมานจากความคิดถึงเสียเหลือเกิน

โชคดีที่ตอนนี้ไม่ต้องคิดถึงอีกต่อไปแล้ว

“อานเจีย โทรศัพท์ของเธอสั้นตลอดเลย ให้ฉันเอาเข้าไปให้มั้ย” เสียงของเฟี้ยวเจิงดังลอดมาจากประตู

“ไม่ต้องหรอก ฉันกำลังจะออกไปอยู่แล้ว”

ฉันเก็บความทรงจำซึ่งเสมือนกับโลกคู่ขนานนั้น แล้วเปิดประตูออกไปรับโทรศัพท์มือถือที่เฟี้ยวเจิงยื่นมาให้ มีสายที่ไม่ได้รับเจ็ดสาย หมายเลขเดียวกันหมดแต่ไม่แสดงชื่อ พอจะโทรกลับไปโทรศัพท์ก็ตั้งขึ้นอีกครั้ง ยังคงเป็นหมายเลขเดิม ฉันกดปุ่มรับสาย

“เจี่ยอานเจีย”

ที่แท้เป็นเขาเอง เยี่ยลีนี

“เมื่อไหร่จะไม่รับโทรศัพท์” แม้จะไม่ได้มีเจตนาชักใยเสียง ทว่าน้ำเสียงเขากลับฟังดูไม่ค่อยสบายใจนัก

“มีอะไรเหรอ” ฉันไม่อยากเสียเวลา ในเมื่อตัดสินใจมาแล้วว่าจะไม่ใส่ใจเขาอีก ฉะนั้นระหว่างพวกเราต่างคนต่างอยู่เป็นดีที่สุด แม้แต่เรื่องราวที่คาราคาซังครั้งก่อนก็ล้วนแต่ไม่จำเป็น

“ไม่มีอะไรก็โทรหาเธอไม่ได้เหรอ”

ยังชอบเฉยๆเหมือนเดิม

“ไม่สะดวกคุยเหรอ เฟี้ยวเจิงอยู่ข้างๆหรือไง” แม้น้ำเสียงจะอ่อนลงบ้างแต่ยังคงหยิ่งเชิงอยู่

ความจริงเขาไม่จำเป็นต้องถามคำถามที่ไม่สลักสำคัญแบบนี้เลย “ถ้าไม่มี

อะไร ั้งฉันวางละนะ”

“ถ้ากล้าก็ลองดูสิ! เจียนอนเจ็ย ถ้าเธอกล้าวางละก็ ฉันจะรีบไปปรากฏตัวตรงหน้าเธอและพังโทรศัพท์ของเธอเดี๋ยวนี้อเลย!” เขาไม่ได้ล้อเล่นอีกต่อไป ความเดือดดาลเป็นพื้นเป็นไฟเกินกว่าเหตุทำเอาฉันตะลึงงัน แม้ฉันจะรับรู้ถึงความไม่พอใจจากน้ำเสียงก่อนหน้านี้ ที่ถึงจะดูอ่อนลงแต่ก็แฝงความอดกลั้นเอาไว้เต็มที่ แต่ก็คาดไม่ถึงว่าเขาจะแสดงอาการเหมือนคนเป็นโรคฮิสทีเรีย* ออกมาแบบนี้

“นายจะพูดอะไรกันแน่” ฉันล้มเลิกความพยายามที่จะปล่อยให้โทรศัพท์สายนี้ผ่านไปอย่างไม่คิดอะไร

ปลายสายเหมือนจะรู้ตัวว่าการควบคุมตัวเองไม่ได้แบบนี้ไม่เหมาะสม “ขอโทษ” น้ำเสียงของเขากลับมาไม่สนใจใยดีเหมือนก่อนหน้า “ฉันอยู่ด้านล่างอพาร์ทเมนต์ของเฉียวเจิง เธอลงมาหน่อยได้มั๊ย ฉันอยากคุยกับเธอตามลำพัง”

“ไม่ได้” ฉันไม่ยอมให้เรื่องคาราคาซังอีกต่อไป อีกอย่างฉันก็ไม่ถนัดหาเหตุผลหรือข้ออ้าง จึงปฏิเสธไปตรงๆ

“ได้ ก็ดี เจียนอนเจ็ย เธอมีกมิกฎที่ทำให้ฉันต้องฝืนฝืนอยู่ตลอด!” ไม่รอให้ฉันตอบ เขาก็ตัดสายไปทันที

เมื่อกำโทรศัพท์แน่นจนรู้สึกเจ็บ ฉันนึกถึงคำพูดของเขาในวันที่เราสองคนเลิกกันตอนที่อยู่ฝรั่งเศสปีแรก เป็นคำพูดที่เชือดเฉือนเสียดแทงยิ่งกว่าน้ำแข็ง บาดลึกเข้าไปถึงกระดูก เมื่อไรที่นึกถึงเขาขึ้นมา ก็รู้สึกราวกับถูกคนใช้มีดแหลมกรีดเข้าไปในหัวใจ

เขาบอกว่า “ฝรั่งเศส อเมริกา ไม่ว่าเธอจะไปที่ไหน ยิ่งไกลยิ่งดี ไปให้พ้นสายตาเป็นดีที่สุด!”

ฉันหวังว่าเขาจะทำตามคำพูดนี้ของตัวเองได้ตลอดรอดฝั่ง

*โรคผิดปกติทางบุคลิกภาพชนิดหนึ่ง มักมีอาการอ่อนไหวและแปรปรวน ชอบแสดงออกเกินจริงเพื่อดึงดูดความสนใจ

๒

☕ ลมที่พัดปลิว

ไม่ได้เป็นแค่ความทรงจำ

มั่วจยาเจิน เพื่อนเก่าสมัยเรียนโทร.มาหาฉันตอนเที่ยง เธอเป็นเพื่อน
เพียงไม่กี่คนที่ยังคงติดต่อกันอยู่ เธอขอโทษฉัน “ฉันร้อนใจอยู่ตั้งนาน สุดท้าย
ก็ตัดสินใจโทร.มาสารภาพผิด ฉันพยายามที่สุดแล้วจริงๆนะ ที่จริงไม่อยากให้
เบอร์เธอกับเขาเลย แต่เธอก็รู้ว่าเย้ยลั่นร้ายกาจมาแต่ไหนแต่ไร เขายืม ‘หวาน
หยาดเยิ้ม’ อย่างที่ฉันไม่เคยคาดคิดมาก่อน แล้วบอกฉันว่า ถ้าฉันไม่เอาเบอร์
เธอให้เขาละก็ เขาจะมาพังกงานแต่งงานนอน ถ้าฉันแต่งงาน...เพราะงั้น อานเจีย
ขอโทษนะ”

“ไม่เป็นไร ยังไงพอฉันกลับฝรั่งเศส เบอร์นี้ก็ไม่ได้ใช้อยู่แล้ว”

“รู้อยู่แล้วว่าเธอเป็นคนมีเหตุผล! อีกเรื่อง เธอเห็นที่ฉันส่งข้อความเข้า
วีแชต” เธอแล้วไซ้มัย คินนี่กินข้าวกันตอนหนึ่งทุ่มนะ หลินเสี่ยวตี้เป็นเจ้าของ”

หลินเสี่ยวตี้เป็นเพื่อนที่นั่งโต๊ะติดกับฉันตอนเรียนมัธยมปลาย เธอแต่งงาน
ไปอยู่ไต้หวัน ฉันไม่ได้ไปร่วมงานแต่งงานของเธอเพราะอยู่ต่างประเทศ เรื่องนี้ทำให้
ฉันละอายใจมาจนถึงทุกวันนี้ ถึงอย่างไรหลินเสี่ยวตี้ก็ถือว่าฉันเป็นคู่หูของเธอ
อย่างจริงใจเสมอมา ในชีวิตของฉันมีคนแบบนี้ค่อยเสียจนนับคนได้

ครั้งล่าสุดที่เราพบกันคือเมื่อสองปีก่อน หลินเสี่ยวตี้กับมั่วจยาเจินมาเที่ยว

* โปรแกรมแชตในมือถือที่ได้รับความนิยมในประเทศจีน

ยุโรป ฉันทำหน้าที่เป็นไกด์พาพวกเขาเที่ยวอยู่หลายวัน

“ทำไมเธอถึงมาที่นี่ล่ะ”

“แค่ฉันบอกเสียตัวว่าเธอกลับมาแล้ว เท่านั้นแหละ เสียตัวก็ซื้อตัวเครื่องบินมาทันทีเลย ประมาธท่าโมงก็ถึงแล้วละ” เสียงจยาเงินร่าเริง “ถ้าไม่รู้มาก่อนว่าขายนั่นแต่งงานแล้ว ฉันคงคิดว่าเป็นเลสเบี้ยนที่ตกหลุมรักเธอซะอีกนะเนี่ย”

“พูดอะไรเพื่อเจ้อ” ฉันครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็พูดว่า “คืนนี้ฉันพาเดี่ยวเจิงไปด้วยนะ ฉันเหมือนจะเป็นไชนิดหน่อย ให้เขาไปเป็นเพื่อนด้วยคงดีกว่า”

“เดี่ยวเจิง? ฉันรู้จักเขาสิ รุ่นพี่เดี่ยวเจิง ตอนนั้นเขาชอบมาหาเธอแล้วชวนกันออกไปลุยข้างนอกอยู่บ่อยๆไม่ใช่หรอ อย่าบอกนะว่าตอนนี้พวกเขา...”

ฉันสารภาพอย่างจนใจ “เขาเป็นลูกติดสามีคนที่สองของน้ำเล็กนะ ถึงจะไม่มีความสัมพันธ์กันทางสายเลือด แต่ฉันคิดว่าเขาเป็นที่ชายที่น่าเคารพคนหนึ่งต่อไปเธออย่าได้คิดไปเองอีกนะ”

“น้ำเล็ก? คนที่ดูแลพวกเราตอนที่ไปเที่ยวฟินแลนด์นี่หรอ”

“ใช่” หลังจากที่พ่อของเดี่ยวเจิงเสียไป น้ำเล็กก็เคร่งมากจนต้องไปใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศ หนึ่งปีให้หลังฉันก็ไปอยู่ฝรั่งเศส ตอนนั้นโชคดียิ่งดีที่ไปหาน้ำเล็กได้บ้าง ไม่อย่างนั้นคงไม่มีทางทนชีวิตโดดเดี่ยวและไร้คนช่วยเหลือได้จริงๆ

พลบค่ำ ฉันกับเดี่ยวเจิงมาถึงห้องรับรองวิไอพีของร้านอาหารแห่งหนึ่ง มั่วจยาเงินกับหลินเสี่ยวตี้ต่างก็มาถึงกันแล้ว จยาเงินกำลังเรียกให้พนักงานมารินน้ำให้ พอหลินเสี่ยวตี้เห็นฉันก็วิ่งเข้ามาถอดอย่างแรงด้วยความตื่นตันทันกว่าครั้งไหนๆ เธอคิดถึงฉันมากกระคนโกรธเคืองไปพร้อมๆกัน เพราะฉันกลับมาแล้วไม่ยอมบอกเธอ

ฉันบอกว่า “ฉันคิดว่าบอกไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรเพราะเธออยู่ได้หัวน”

“ไม่มีประโยชน์ยังไง” หลินเสี่ยวตี้ยืนอยู่หน้าฉันพร้อมขี้มอมาที่ตัวเอง จากนั้นก็หัวเราะออกมา “เออละๆ ไม่เล่นแล้ว อานเจีย ฉันขอแนะนำสามีให้เธอรู้จัก” เธอหันหลังแล้วกวักมือเรียกชายที่นั่งอยู่บนโซฟา “นี่ฉวีเว่ย สามีฉันเอง ฉวีเว่ย นี่เจียนอานเจีย เพื่อนที่ฉันรักที่สุด”

ฉันเองก็แนะนำเฟี้ยวเจิ้งให้รู้จักกับเสี่ยวตี้และสามีของเธอ “นี่พี่ชายฉันเองเฟี้ยวเจิ้ง”

หลินเสี่ยวตี้พูดยิ้มๆ “เคยได้ยินจายาเงินพูดถึงแล้วละ สวัสดิ์ค๊ะรุ่นพี่เฟี้ยวพวกเธอคุยกันไปก่อนนะ ฉันไปช่วยมั่วจายาเงินสั่งอาหารก่อน ยายนั่นต้องสั่งอาหารทะเลมาเยอะอีกแน่ๆ ฉันจะเกลียดอาหารทะเลที่สุดเลย!” พูดจบก็เดินไปหา มั่วจายาเงินด้วยท่าทางเกรี้ยวกราดประหนึ่งแม่เลี้ยงสาว

ฉวีเว่ยส่ายหน้าอย่างจนใจ

“เสี่ยวตี้มีพลังเต็มเปี่ยมแบบนี้เสมอเลย” ฉันทูตจากใจ

“ใช่แล้วละ” ฉวีเว่ยเอ่ยยิ้มๆ “ได้ยินชื่อมานาน คุณเจี้ยน เสี่ยวตี้พูดถึงคุณให้ฟังบ่อยๆ ได้ยินว่าเคยเรียนที่ฝรั่งเศสหรือครับ”

ฉันยิ้มพลางพยักหน้า

“เรียนอยู่เมืองนอกคนเดียวต้องลำบากมากแน่ๆ”

“ก็ดีค่ะ” ความจริงก็ไม่ได้เรียนอะไรสักเท่าไร จะว่าไปก็แค่หาทางเอาชีวิตรอดเท่านั้น

ตอนนั้นเองใครบางคนก็ผลักประตูห้องเข้ามา เป็นเยี่ยลีน แคมมีหยางยาลีเดินตามมาด้านหลัง

ฝ่ายชายหนุ่มหล่อเหลา ส่วนหญิงสาวก็ดูสวยแบบผู้ดี

เยี่ยลีนเห็นพวกเรา สีหน้าดูประหลาดใจ “ขอโทษที่ เข้าผิดห้อง แต่บังเอิญจังเลย...หลินเสี่ยวตี้ ไม่เจอกันนานเลยนะ”

“เยี่ยลีน” เสี่ยวตี้ประหลาดใจมาก

เยี่ยลีนเลิกคิ้วมองคนที่อยู่ในห้องวีไอพีรอบหนึ่ง “วันนี้มีงานเลี้ยงรวมเพื่อนเก่าเธอ แล้วทำไมไม่มีฉันกับยาลีล่ะ”

เสี่ยวตี้ไม่เกรงใจ “ตอนนี้เธอสองคนเป็นถึงคนใหญ่คนโต โต๊ะเล็กๆ ถ้วยชามเล็กๆ ของฉันคงจะไม่สมเกียรติให้เชิญพวกนายมากินด้วยหรอก กลัวว่าจะลดระดับพวกเธอซะเปล่าๆ”

เยี่ยลีนหัวเราะน้อยๆ “ฉันไม่ถือที่จะลดเกียรติลงบ้างหรอกนะ”

“นาย!” เสี่ยวตี้เดือดดาล

เย้ยลีนจะพูดอะไรต่อ แต่ถูกหยางยาลีที่อยู่ด้านหลังรั้งไว้ “พอแล้วๆ นายก็อย่าไปต่อปากต่อคำกับเสี่ยวตี้เลยนะ” เธอหันไปไกลเกลียดกับหลินเสี่ยวตี้ “เธอก็อย่าถือสาอะไรเราเลย เราก็ไม่ได้เจอกันหลายปีแล้ว ไหนๆก็เจอกันทั้งที กินข้าวด้วยกันนะ ฉันเป็นเจ้ามือเอง”

เสี่ยวตี้ลั่งลงอยู่ครู่หนึ่ง แต่ในที่สุดก็ยินยอม “ก็ได้ พนักงานคะ สั่งอาหารเพิ่มคะ เอาที่แพงที่สุดในร้านนี้มาเพิ่มด้วยคะ” จากนั้นก็มองไปยังหยางยาลี “คุณหยาง เธอเป็นลูกเศรษฐีคงไม่ถือสาที่ฉันสั่งอาหารแพงๆแค่นี้ก็อย่างหรรษาไหม๊”

หยางยาลีใจกว้าง “ตามสบายเลย” พูดจบเธอก็กวาดสายตามองฉันอย่างคลุมเครือแวบหนึ่ง

อันที่จริงเธอไม่จำเป็นต้องสนใจอะไรฉันมากขนาดนี้ก็ได้ อย่างไรก็ตามเสี่ยวตี้คนนี่คนที่เธอใส่ใจก็อยู่ข้างกายเธอแล้วนี่

ฉันพยักหน้าให้หยางยาลีด้วยที่ท่าเฉยๆ เป็นการทักทาย ทว่าขณะที่เบือนหน้ากลับมาก็เห็นสายตาดันเยือกเย็นและเหม่อลอย ทั้งยังเต็มไปด้วยความเหยียดหยามของเธอ

ฉันยอมรับว่าสายตาแบบนี้ทำฉันปวดใจอยู่บ้าง ฉันเดินไปนั่งที่โต๊ะ สัญญา กับตัวเองว่าจะไม่ยอมให้มีครั้งหน้าอีกแน่

พอนั่งลง โทรศัพท์ก็ดังขึ้นเพราะมีข้อความเข้า เธอไม่อยากเจอฉัน แต่ก็ยังได้เจอกันเห็นม๊ย

ฉันแหยงหน้ามองเย้ยลีน เขากำลังก้มหน้าเล่นโทรศัพท์มือถือของตัวเองอยู่

ฉันพิมพ์ข้อความกลับไป “นายสะกดรอยตามฉันมาหรือ แล้วก็เรียกแฟนให้ตามมาด้วยสินะ เย้ยลีน นายนี้มันน่าเบื่อจริงๆ” หลังจากส่งข้อความไปแล้วฉันก็สอดโทรศัพท์มือถือลงในกระเป๋าเสื้อ ไม่เอาออกมาดูอีกเลย

“โง่!” จิวเว่ยเดินเข้ามา ยื่นน้ำอุ่นให้ฉันแก้วหนึ่ง “เมื่อก็ได้ยินคุณพูดเสียงดูแหบๆ เป็นหวัดหรือเปล่า ดื่มน้ำอุ่นๆ หน่อยม๊ย”

“ขอบคุณคะ” จิวรับแก้วน้ำมา ผู้ชายคนนั้นแสนจะเอาใจใส่ ถึงเสี่ยวตี้จะต้องจากบ้านเกิดไปแต่งงานกับเขา แต่เธอก็มีความสุขมากทีเดียว

“ถ้าไม่ไหวก็ไปโรงพยาบาลให้หมอจัดยาให้ จะได้หายเร็ว ๆ นะ”

“อะ ขอบคุณอะ” ฉันยังไม่คุ้นเคยกับความห่วงใยของเขาสักเท่าไร

“ถึงจะเจอกันครั้งแรก แต่ทุกคนก็เป็นเพื่อนกัน ไม่ต้องเกรงใจผมขนาดนี้หรอก” เขายิ้ม

ฉันถอนใจอย่างจนใจ ไม่ได้เกรงใจเกินไป แต่เพราะเขานั่งชิดเกินไปต่างหาก ฉันจึงลำบากใจ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าสิ่งที่ทำให้ฉันอึดอัดใจที่สุดเวลานี้ยังเป็นสายตาคู่ที่ห่างออกไปไม่ไกลคู่นั้นอยู่ดี

หลังจากที่ทุกคนนั่งประจำที่ ผังซ้ายของฉันคือจยาเงิน ส่วนฝั่งขวาคือเพียวเจิง ถัดจากจยาเงินคือเสี่ยวตี้กับฉวีเว่ย ถัดจากเพียวเจิงคือหยางยาลี้กับเยี่ยลัน การเลือกที่นั่งโดยไม่ได้เจตนาทำให้ฉันนั่งอยู่ตรงข้ามกับเยี่ยลันพอดี ฉะนั้นฉันจึงพยายามก้มหน้าก้มตากิน ไม่ได้กล่าวการเผชิญหน้าจนต้องหลบ แต่เพราะไม่ยากรื้อฟื้นว่าใครผิดใครถูก อีกอย่างเพราะเป็นหวัดจึงรู้สึกเพลียๆ และอยากนอนอยู่ตลอดเวลา

ระหว่างที่สถานการณ์กำลังดูเดือด ทุกคนก็นั่งกันอย่างครั้นเคร่ง จยาเงินกับหลินเสี่ยวตี้ใช้พื้นที่ค่อนข้างโตะดวลไวน์กันไปมา ต่างฝ่ายต่างต่อว่าอาหารที่อีกฝ่ายสั่งมาว่าแย่นาตไหน

“เอาละ เราเลิกพูดเรื่องอาหารกันเถอะ” จยาเงินยิ้มพลางยกตะเกียบขึ้นชี้ไปที่เสี่ยวตี้ “หลินเสี่ยวตี้ เธอว่าหน้าตาของเธอน่าเกลียดหรือเปล่า อาจฟังดูเกินไปหน่อย แต่ยังไงก็เรียกว่าสวยไม่ได้นะนะ ทำไมถึงหาสามีได้ดีขนาดนี้ล่ะ ไหนบอกเคล็ดลับมาซี”

“ใช้ขว้างตามไงล่ะ” เสี่ยวตี้ตอบอย่างจริงจัง ก่อนจะยิ้มพลางพูดต่อ “ความจริงเคล็ดลับการจีบผู้ชาย เธอควรให้หยางยาลี้ชี้แนะถึงจะถูก เธอเก่งกาจกว่าฉันเป็นไหนๆ นึกถึงตอนที่เธอจีบเยี่ยลันสิ ฮือฮากันไปทั้งโรงเรียนเลยนี่นา!” คำพูดนี้ของเสี่ยวตี้ไม่ได้ล้อเล่นแม้เพียงครั้งคำ เธอตั้งใจหาเรื่องร้อยเปอร์เซ็นต์

จยาเงินพยักหน้า “จริงสิ ต้องให้คุณหนูหยางชี้แนะ”

คนหนึ่งเปิดประเด็น อีกคนก็คล้อยตาม พวกเขากำลังกู่หน้าให้ฉัน ฉันซาบซึ้งใจมากที่มีเพื่อนคอยปกป้อง แต่ฉันไม่อยากจะคุยเรื่องเก่าๆ ขึ้นมาอีก

สีหน้าของหยางยาลีไม่ค่อยสู้ดีนัก “ความจริงก็ไม่มีอะไรหรอก แค่ความรู้สึกตรงกันก็เลยคบกันเท่านั้นแหละ”

“ความรู้สึกตรงกัน? เฮอะ น่าสนใจดีนี่ ฉันจำได้ว่าปีนั้นที่เธอหอมล้อมผึ่งน้อยเย้ยลั่นตัวนี้ เขายังเป็นของอานเจี๋ย ดอกไม้ของพวกเราอยู่เลย เธอไปเอามาจากไหนว่าความรู้สึกตรงกัน ไม่ใช่ซุ่มวางแผนแย่งมานานแล้วหรือ”

คำพูดนี้ของจยาจินทำให้ทั้งโตะเงียบสงัดทันที

ฉันมองสถานการณ์ตรงหน้า รู้สึกเหน้อยล้าเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่าตัว

“ที่จริง” หยางยาลีพูดทำลายความเงียบขึ้นก่อน น้ำเสียงของเธอค่อนข้างลึกลับ “ถึงตอนนั้นเย้ยลั่นจะมีแฟนอยู่ก็จริง แต่คนอื่นก็มีสิทธิ์ที่จะไขว่คว้าเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

“ยาลี” เย้ยลั่นปราม

“อีกอย่าง ตอนนั้น...”

“พอได้แล้ว! ยาลี”

ฉันใจเต้นตึกตักมองไปยังคนที่นั่งฝั่งตรงข้าม ดูก็รู้ว่าเขาโกรธ

หยางยาลีหน้าซีดเผือด หันไปมองเย้ยลั่น ครู่ใหญ่จึงพิมพ์ขึ้นมา “อย่าโกรธเลยนะ ฉันไม่พูดแล้ว โอเคมั๊ย”

เธอไม่ได้เรียกร้องอะไร แถมยังไม่ได้เดินหนีออกประตูไป มีเพียงคำขอโทษแสนนุ่มนวลราวกับขอความเมตตา หยางยาลีครักเย้ยลั่นมาก ถึงระดับดะวังแถมยังละเอียดรอบคอบขนาดนี้

ส่วนตัวฉันเอง ตอนนั้นก็กลับเป็นคนนอกคนหนึ่งที่ได้ดูพวกเขาเท่านั้น

“วันนี้เราไม่ได้มาเพื่อเลี้ยงต้อนรับเจี๋ยอานเจี๋ยหรือเธอ ทำไมตัวเอกของงานถึงไม่พูดอะไรเลยล่ะ”

ฉันอึ้ง มองคนที่เอ่ยประโยคนั้นขึ้นมา เย้ยลั่นนั่งพิงพนักเก้าอี้อย่างเหน้อยหน้าย ดวงตาหรือลิ่งกึ่งหนึ่ง มือข้างหนึ่งพาดบนพนักพิงของหยางยาลี ทำทางสบายอารมณ์ มาดโอหังเมื่อครู่มลายหายไป เหลือเพียงความเหลวไหลเหมือนเคย

“ไม่มีอะไรจะพูดนะ” ฉันบอกเบาๆ

“จะเป็นไปได้ยังไง” น้ำเสียงของเยี่ยลีนแสรังทำเป็นประหลาดใจ “อยู่เมืองนอกมาตั้งหลายปี กลับมาครั้งแรกไม่มีอะไรจะเล่าให้...เพื่อนเก่าอย่างพวกเรา ฟังบ้างเลยเธอ” น้ำเสียงเขาอ่อนโยนเกินจริงแถมยังแฝงการเหน็บแนมเล็กน้อย ทว่ามีแค่ฉันเท่านั้นที่ฟังออก

ฉันล้าปากใจ โชคดีที่ฉวีเว่ยช่วยพูดไกลเกลี้ย “คุณเจียน คุณอาจจะเล่าเรื่องนี้ก็ได้นะ เอ่อ อยู่ที่ฝรั่งเศสได้เจอเรื่องสนุกๆอะไรบ้าง”

ฉันคิดสักครู่ ก่อนจะบอกอย่างตรงไปตรงมา “ความจริงก็ไม่มีเรื่องสนุกอะไรจริงๆนั่นแหละ” เรื่องไม่สนุกยิ่งเยอะกว่าด้วยซ้ำ แต่ก็ไม่จำเป็นต้องเล่า

เสี่ยวตี้ยิ้มพลางบอก “จะไม่มีได้ยังไงล่ะ ที่ฝรั่งเศสมีหนุ่มหล่อตั้งเยอะแยะ อานเจี่ยของพวกเราก็น่ารักขนาดนี้ ต้องมีเข้ามาจีบเยอะเน่ๆ ใช่หรือเปล่า”

ฉันยิ้ม “ที่ฝรั่งเศสมีผู้ชายหน้าตาดีอยู่เยอะจริงๆนั่นแหละ”

“นั่นเธออยู่ที่นั่นคงจะมีความรักบ่อยนะสิ” เป็นคำถามของหยางยาลี่ ตอนนั้นเธอแสดงท่าทีสบายๆเป็นธรรมชาติ แถมยังดูเปิดเผยจริงใจ

ฉันหยิบแก้วน้ำที่อยู่ตรงหน้าค้ำไปมาบนฝ่ามือ ไม่ได้พูดอะไรต่อ

“เป็นหวัดอยู่อย่าดื่มไวน์” เสียงของเฟียวเจิงค่อนข้างดุ

เพราะจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวตั้งแต่เมื่อครู่ หลินเสี่ยวตี้รินอะไรลงในแก้วฉันเองก็ไม่ทันได้ใส่ใจ กระหายก็ยกขึ้นดื่ม ตอนนั้นเพิ่งจะมองลงไปและรู้ว่าเป็นไวน์

ฉันยิ้มพลางวางแก้วลง พูดตามตรงคือฉันดื่มไวน์ไม่ได้เพราะแพ้แอลกอฮอล์ ถ้าไม่ทันระวังผลอด้มเข้าไป จะคัน เจ็บคอ ถ้าหนักมากๆขนาดหายใจก็ยังลำบาก เพียงแต่คนที่รู้เรื่องนี้ไม่มีมากนัก ในที่นี้มีคนที่รู้แค่สองคน

“เจียนอานเจี่ย เธอกลายเป็นคนว่าง่ายขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน” เยี่ยลีนถาม เขากำลังมองฉันด้วยสีหน้ากึ่งยิ้มกึ่งไม่ยิ้ม

ฉันถอนใจ “เวลาหกปี อะไรๆก็เปลี่ยนกันได้”

จู่ๆสายตาของเขาก็เย็นชาขึ้นแวบหนึ่ง แล้วกลับมาเรื่อยเฉื่อยเหมือนเดิมทันที “ใช่สิ หกปี ๒,๑๙๐ วัน ๕๒,๕๖๐ ชั่วโมง ๓,๑๕๓,๖๐๐ นาที อะไรๆก็เปลี่ยนแปลงไปภายใต้ตัวเลขพวกนี้จริงๆนั่นแหละ”

มือของฉันแข็งทื่อทันที ไม่พูดอะไรต่อ พูดไปก็ไม่มี ความหมาย
ใครจะรู้ว่าเย้ยล้นกลับไม่ยอมจบลงแค่นี้ เขาลุกขึ้นแล้วก้าวเข้ามาใกล้
“ไหนๆวันนี้ก็มาเพื่อเลี้ยงต้อนรับอานเจีย ฉันพวกเรามาดีมีให้เธอกันเถอะ ฉลอง
ที่เธอกลับมาครั้งแรกในรอบหกปี เป็นเกียรติที่กลับมา!” พูดจบก็ตีมือรวดเดียว
หมดแก้ว

ร่างสูงใหญ่เข้ามาใกล้จนกดดันประสาทมัสต์ทั้งหมดของฉัน

“ไม่รู้รู้สึกเป็นเกียรติหรือเปลว”

ฉันสุดลมหายใจเข้าลึก เหมือนมีอะไรจุกอยู่ที่หน้าอกจนรู้สึกไม่สบาย

“เย้ยล้น!” เพียงเจิงลุกขึ้นมาขวางหน้าฉัน แพบตวาดออกมา

ทุกคนซุลมุ่นวุ่นวายกันไปหมด จยาเงินกับเสี่ยวตี้รีบลุกขึ้นกันทาเพื่อเกิด
เรื่องขึ้น หยางยาลี้ลุกขึ้นยืนเช่นกัน แต่เดินไปข้างกายเย้ยล้นแล้วดึงมือเขาไว้
“วันนี้มาเป็นอะไรไป เอาเถอะๆ อย่าทำตัวเป็นเด็กๆเลยนะ”

เธอบอกว่าเย้ยล้นเป็นเด็ก? เขาเป็นผู้ชายที่มีสติปัญญามากที่สุดเท่าที่ฉัน
เคยเจอเลยนะ แต่กลับถูกกล่าวหาว่าเป็นเด็กๆเนี่ยะ

ฉันยกแก้วขึ้น แอลกอฮอล์สีแดงไหลลงลำคอซ้าๆ พยายามกลืนลงไป
สุดกำลัง แต่ก็ล้าลึกอีกสุดท้ายออกมาจนได้ ฉันป้องริมฝีปากไ่อีๆด้วยความ
ทรมาน ความร้อนในช่องท้องแล่นไปทั่วร่าง จนรู้สึกเจ็บปวดไปทั้งตัว

“เจียนอานเจีย ดูเหมือนต่อไปฉันจะต้องมองเธอให้ถ้ถ้วนสักหนอยแล้ว
แค่นี้มันก็ยังไม่พอ...ซาบซึ้งมากเลยสินะ ฉัน เย้ยล้น ไม่เคยดีกับใครขนาดนี้
มาก่อน” ลมที่พัดปลิวนั้นไม่ได้เป็นแค่ความทรงจำในอดีต

ตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็เป็นเวลากลางคืนแล้ว ในอากาศมีกลิ่นยาละลายคลั่ง รอบด้าน
เงียบสงัด

“ตื่นแล้วหรือ”

ใต้แสงไฟสลัว เพียงเจิงนั่งอยู่บนเก้าอี้กึ่งฟ่งของเตียง สีหน้าเคร่งขรึม

ฉันฝืนยกมูมปากขึ้น “ตั้งแต่กลับมา เป็นครั้งแรกเลยนะที่หลับสบาย
ขนาดนี้”

เขาเงิบบอยู่นาน ก่อนจะถอนหายใจอย่างจั้นใจ “ฉันละหมดคำพูดกับเธอจริง ๆ”

อันที่จริงแม้แต่ตัวฉันเองก็ไม่ว่าจะพูดอะไรเหมือนกัน เดิมคิดว่าดื่มไวน์ก็คงแค่ทำให้ขึ้นผื่นคันเท่านั้น ที่ไหนได้กลับเป็นลมไปเสียอย่างนั้น ถึงขั้นต้องเข้าโรงพยาบาลแบบนี้ ก็ทำเกินไปจริง ๆ นั้นแหละ

“ขอโทษนะ ทำให้นายต้องเป็นห่วง” ฉันบอกเขา

“ก็ควรขอโทษอยู่หรอก”

บรรยากาศไม่ได้ตึงเครียดเท่าก่อนหน้านั้นแล้ว

จู่ ๆ เฝียวเจิงก็หัวเราะออกมาเบา ๆ เพราะคิดอะไรขึ้นมาได้ “หลินเสี่ยวตี้คนนั้นนะ ฮือ เธอตกใจจนร้องไห้เสียวนะ”

“ใช่ เสี่ยวตี้นี่เป็นคนอ่อนไหว”

“ใช่สิ อ่อนไหวแทบเป็นแทบตาย ฉันปลอบอยู่พักใหญ่เธอถึงได้ยอมกลับไป” เฝียวเจิงชะงักไปครู่หนึ่งแล้วพูดต่อ “รู้ว่าเธอไม่สบายใจ ก็เลยให้พวกเขากลับไปก่อน”

“คะ ขอบใจนะ” ฉันนอนหลับไม่สนิทมาหลายปีแล้ว ถ้ารอบข้างมีเสียงรบกวนต้องนอนไม่หลับแน่ ๆ

ความจริงแล้วก็ไม่ได้ชอบนอนโรงพยาบาลสักเท่าไร

ฉันมองสายน้ำเกลือแวบหนึ่ง ผื่นส่งยิ้มอ่อนให้เฝียวเจิง “เรากลับกันเถอะนะ ฉันไม่อยากนอนโรงพยาบาล”

“รอก่อนนะ อย่างน้อยก็ให้น้ำเกลือขวดนี้หมดก่อน เธอมีไข้อยู่นะ” แม่น้ำเสียงจะอ่อนโยน แต่ก็เด็ดขาดอยู่ในที

ฉันยกมือขึ้นดูนาฬิกา ทีหนึ่งสิบห้า นาที ก่อนจะบอกอย่างประนีประนอม “นี่ก็ตีึกมากแล้ว นายกลับไปพักเถอะ”

“เธออยู่ที่นี้คนเดียวฉันไม่วางใจ”

“ยังจะมีอะไรไม่น่าวางใจอีกล่ะ อีกอย่าง ยังมีคนอยู่ด้วยฉันยังไม่หลับ”

เฝียวเจิงคิดครู่หนึ่ง สุดท้ายก็พยักหน้า “ก็ได้ พรุ่งนี้เช้าฉันค่อยมาใหม่”

จะได้กลับไปทำอาหารมาให้เธอด้วย อาหารที่นี้คงไม่ถูกปากเธอเท่าไร”

“ฉันอยากกินถั่วเขียวต้มน้ำตาล”

“ได้สิ” เขียวจึงลุกขึ้นคว้าเสื้อสูทที่พาดอยู่ปลายเตียงแล้วเดินออกไป พอเดินถึงประตูก็หันกลับมาบอกว่า “พัก่อนให้สบายนะ แล้วทุกอย่างจะดีเอง”

ฉันยิ้ม ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป

ฉันหลับตาลงอีกครั้ง นึกถึงเยี่ยลิน หลายปีที่ผ่านมา แม้เรื่องราวในอดีตจะหนักหนาแค่ไหน ก็ควรปล่อยให้ปลิวหายไปกับสายลม

ในฝันฉันรู้สึกเหมือนมีคนเดินเข้ามา ก่อนนอนฉันกินยาลดน้ำหนักเข้าไป วงจรมืดตาไม่ขึ้น รู้สึกว่ามีมือเย็นๆ ยื่นมากุมมือฉันไว้ ฉันไม่ชอบการสัมผัสตัวแบบนี้ อยากจะสะบัดออก ทว่ากลับถูกกุมไว้แน่นขึ้น

ลืมตาขึ้นอีกครั้ง รอบด้านว่างเปล่า ไม่มีใครสักคน ฉันมองมือตัวเอง แวบหนึ่ง เข็มน้ำเกลือที่หลังมือถูกดึงออกไปแล้วและแปะพลาสติกปิดแผลไว้ ฉันลงจากเตียงไปเข้าห้องน้ำ เปิดก๊อกน้ำ ปล่อยให้ น้ำเย็นเฉียบชะล้างฝ่ามือ

ตื่นขึ้นมาแล้ว ไม่เห็นเขียวจึงรวมถึงถั่วเขียวต้มน้ำตาลของเขา แต่กลับต้องประหลาดใจที่เห็นหยางยาลี่

“เยี่ยลินอยู่ที่ไหน” น้ำเสียงของเธอยังคงสุภาพอ่อนโยน ทว่าไร้ความเกรงใจ เพราะไม่ชอบที่ต้องนอนคุยกับคนอื่น ฉันจึงลุกขึ้นนั่ง มองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นหิมะละลายเดือนธันวาคมหยุดตกแล้ว เหลือเพียงความหนาวเย็นที่ชาวโพลนไม่มีสิ้นสุด ช้ายิ่งทิ่มแทงจิตใจ “ฉันถามแค่คำเดียว เยี่ยลินอยู่ที่ไหน” เธอถามอีก

“ทำไมมาถามฉันล่ะ” เธอที่มีสถานะนี้กับเขาไม่ควรมาถามคำถามนี้กับฉันนะ

“ฉันรู้ว่าเขาต้องมาที่นี้แน่ๆ” เธอว่า

ฉันคิดครู่หนึ่งก่อนบอก “ฉันก็ไม่แน่ใจว่าเขามาที่นี้หรือเปล่า แต่คุณหยางฉันบอกเธอได้อย่างมั่นใจเลยว่าฉันไม่เห็นเขา อย่างน้อยๆ หลังจากที่เขาชนแก้วกับฉันเมื่อวานแล้ว ฉันก็ไม่เห็นเขาอีกเลย”

หยางยาลี่ประหม่นคำพูดของฉัน เน้นนานหลังจากนั้นก็พูดขึ้น “ฉันจะ

ไม่ปล่อยเยี่ยลีนให้ใครทั้งนั้น รวมถึงเธอด้วย เจียนอานเจี๋ย หวังว่าเธอจะจำเรื่องนี้ไว้ให้ดี ๆ ก่อนไปยังหันมาบอกอีกว่า “ขอให้เธอออกจากโรงพยาบาลเร็ว ๆ ก็แล้วกันนะ”

ฟังแล้วรู้สึกว่่าช่างน่าหัวเราะเสียจริง โทรศัพท์มือถือดังขึ้น ฉันหยิบขึ้นมาดู ยังคงเป็นเบอร์โทร.ของคนแปลกหน้า

“ฮัลโหล?”

“เธออยู่ที่ไหน” เสียงค่อนข้างคุ้นหู

“คุณคือ?”

ปลายสายเงียบไปครู่หนึ่งแล้วตอบกลับมาว่า “สี่ชื่อเงิน”

นิ้วมือฉันสั่นจนรู้สึกได้ ก่อนจะกลับมาสงบลงในที่สุด

“มีอะไร” ฉันไม่คิดว่าจะเป็นเขา ในเมื่อถ้าเขาเลือกได้ เขาเป็นคนที่ไม่ควรมายุ่งเกี่ยวกับฉันเลยสักนิด

“คุณเจี้ยน เธอนี้ช่างเป็นแขกพิเศษที่ขี้ลืมซะมัด” เสียงเขาฟังดูเย็นชา

ฉันลืมไปว่าเมื่อวานต้องกลับบ้านสกุลเจี้ยน แต่แล้วจะทำอะไร ทำไม่ น้ำเสียงของเขาเหมือนกำลังพิพากษาฉัน ฉันจะกลับหรือไม่กลับ หรือจะกลับเวลาไหน เขาก็ไม่มีสิทธิ์ถาม

“ฉันรู้แล้ว ขอขอบคุณที่เตือน”

“ไม่เป็นไร” เสียงสุขุมและสงบนิ่งเจือด้วยความไม่พอใจ

ช่างน่าหมั่นไส้เสียจริง ฉันแค้นเสียงเฮอะในใจ กำลังจะวางสาย เสียงนั้นก็ลอดเข้ามาอีก “ไหน ๆ คุณเจี้ยนก็รู้อยู่แล้ว อย่างนั้นขออนุญาตถามอีกสักคำ คุณเจี้ยนจะกลับบ้านสกุลเจี้ยนเมื่อไหร่”

ฉันชะงักไปอึดใจหนึ่ง ยิ้มพลางกรอกเสียงลงไปว่า “สี่ชื่อเงิน นายไม่รู้สึกว่่าตัวเองออกจะจู้จี้จ้านไปหน่อยหรือ”

“บอกเวลาที่แน่นอนมา” เขาไม่ได้ใส่ใจการเหน็บแนมของฉันเลย ตอบกลับมาด้วยเสียงเย็นเยียบ ไม่สะทกสะท้าน

“ขอลาหน่อย ตอนนี้นายใช้สถานะไหนพูดกับฉันไม่ทราบ” คิดจากหลาย ๆ ด้านแล้ว ฉันก็ไม่มีคำตอบจำเป็นต้องรายงานเรื่องนี้กับเขา “ฉันว่า ฉันคง

ไม่ต้องรายงานเรื่องตัวเองกับ ‘คนนอก’ เรื่องเวลา ‘กลับบ้าน’ หรือ ‘กิน’ ฉันประซัดแล้วก็เหมือนกำลังประซัดตัวเองไปด้วย

“ลุงเจียนพ่อของเธออยากรู้เวลากลับที่แน่นอน จะได้ไม่ต้องรอแก้ว” เสียงของเขาฟังดูจริงจัง อยากรู้ว่าคนที่รอมาตลอดเป็นเขาอย่างนั้นแหละ

ฉันเดาว่าเขาแค่มีเจตนาจะหาเรื่องฉันก็เท่านั้น “อีกสักสองวันก็แล้วกัน” คำพูดไม่สบอารมณ์ไม่ได้มีผลอะไรกับเขามากนัก แอ่ยคำพูดที่ลื่นเปลื้องความรู้สึกต่อไปก็ไร้ความหมาย ลูบไล้ผ่านไปเสียยังจะดีกว่า

“คุณเจียน เธอคงฟังที่ฉันพูดไม่ชัดเจนพอ ฉันหมายถึงเวลาที่ ‘แน่นอน’”

ฉันขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน “พรุ่งนี้ก็ได้”

“โอเค พรุ่งนี้นะ” เขาหยุดไปครู่หนึ่ง “ถ้าเธอต้องการ ฉันส่งคนไปรับได้นะ”

“ฉันยังจำทางกลับบ้านได้”

“หวังว่าจะเป็นอย่างนั้น”

ตลอดช่วงเช้าวันนั้น เฝียวเจิงมาอยู่เป็นเพื่อนฉัน และช่วยฉันทำเรื่องออกจากโรงพยาบาลตอนพลบค่ำ หลินเสี่ยวตี้กับมั่วจยาเจินมาเยี่ยมฉันตอนนั้น หลังจากฉันใจว่าฉันไม่เป็นอะไรแล้ว เสี่ยวตี้ถึงได้กลับไปพักผ่อนอย่างอาลัยอาวรณ์

ระหว่างทางที่ขับรถกลับมา เฝียวเจิงล้วงกระดาษปีกหนึ่งออกจากกระเป๋าเสื้อสูทยื่นให้ฉัน “ตัวเครื่องบินที่เมื่อเช้าเธอบอกให้ฉันจองให้ บินไปเซี่ยงไฮ้ บ่ายวันพรุ่งนี้ แล้วก็ตัวเครื่องบินจากเซี่ยงไฮ้ไปฝรั่งเศสเช้าวันมะรืน ต้องรีบร้อนขนาดนี้เลยเธอ เพิ่งจะกลับมาแท้ๆ”

“พี่คะ... ที่ผ่านมามีคนไม่เคยเรียกพี่แบบนี้เลย ยังไงก็ขอบคุณนะคะ ขอขอบคุณที่ดูแลฉันมาตลอดหลายปี ตอนที่ฉันเรียนหนังสืออยู่ที่นั่น เราต่างไม่สะดวกใจจะเรียกกันว่าพี่น้อง ผ่านไปหลายปี อายุของเราก็มากขึ้น นอกจากพี่แล้ว เมืองนี้ก็ไม่มีการให้ฉันอาลัยอาวรณ์อีก ไหนๆ ที่นี้ก็ได้มีความหมายอะไรกับฉันแล้ว ดังนั้นก็ไม่จำเป็นต้องอยู่นาน”

เฝียวเจิงฟังจบก็พยักหน้า “พรุ่งนี้เช้าฉันจะไปส่งเธอที่บ้านสกุลเจียน เสรีจ

แล้วค่อยส่งเธอไปสนามบินแล้วกันนะ”

ฉันยิ้ม “ค่ะ”

เมื่อมาถึงอพาร์ทเมนต์ของเพียวเจิง ฉันลนทมาก่อน ส่วนเพียวเจิงนำรถไปจอดที่ลานจอดชั้นใต้ดิน เพราะข้างนอกหนาวจัด ฉันกำลังคิดจะเดินเข้าไปที่ประตูใหญ่ของอพาร์ทเมนต์ก่อน จู่ๆ ก็มีมือรั้งฉันไว้จากด้านหลัง เร็วแรงแม้มหาศาสตร์บังคับให้ฉันต้องหันกลับไป

ใต้แสงไฟสลัวสะท้อนใบหน้าที่ดงามเกินบรรยาย...เย้ยลีน!

สีหน้าของเขาในเวลานี้ดูซีดเซียว ผิดหวังและท้อแท้ ดวงตาดอกท้อคู่นั้นเต็มไปด้วยเส้นเลือด

พอหายตื่นตระหนก ฉันจึงเบี่ยงตัวออกจากอ้อมแขนที่รัดแน่นจนรู้สึกเจ็บของเขา “เย้ยลีน”

ไม่ทันขาดคำ ลมหายใจร้อนผ่าวก็พัดเข้ามา อึดใจถัดมาริมฝีปากของฉันก็ถูกริมฝีปากของเขาแนบสนิท สมองของฉันพลันว่างเปล่า เมื่อสติกลับมาอีกครั้ง เขาก็ตบลงบนไหล่ของฉัน พร่ำเพ้อด้วยเสียงที่มพำพร่ำสร้อย “เธอไม่ต้องการฉันแล้วหรือ”

ราวกับถูกสะกด ฉันยากจะหักห้ามใจ ยกมือขึ้นลูบผมดำลับอันนุ่มสลวยของเขาอย่างโหยหา

เย้ยลีนชะงักทันทีและเหลือบตาขึ้นมองฉัน ดวงตาเป็นประกาย เขาก็มองไกล้อมริมฝีปากของฉันซ้ำๆ อีกครั้ง ร่างของฉันสั่นระรัว ตื่นจากภวังค์ในฉับพลัน! รู้สึกตัวว่าตัวเองช่างไร้ซึ่งการป้องกันตัวอะไรขนาดนี้ จึงผลักเขาออกไปอย่างแรง... เย้ยลีนไม่ทันตั้งตัว เสียหลักเซถอยหลังไปก้ำวใหญ่ เมื่อพุงตัวได้อีกครั้งจึงจ้องมองมาที่ฉัน “เจี้ยนอานเจี๋ย เธอยังต้องการฉันอยู่หรือเปล่า” เสียงอ่อนโยนของเขาหลายประการของฉันจนหมดสิ้น

นายมันผู้ชายเจ้าเล่ห์!

“เย้ยลีน เลิกเล่นได้แล้ว นายอยากพูดอะไรก็พูดออกมาตรงๆเถอะ” ฉันไม่อยากเดาความคิดของเขาให้เปลืองเวลาอีกต่อไป

สีหน้าของเขาดูเจ็บปวด มองลึกเข้ามาในตาของฉันอย่างประหลาด “เจี้ยน-

อานเจ๊ย ฉันรักเธอ”

ใจของฉันเต้นโครมคราม...คำพูดนี้ไม่ควรเอ่ยตอนนี้จริงๆ

ฉันสงบนิ่งจนเขาเริ่มไม่พอใจ จึงตะโกนออกมา “ฉันรักเธอ...ได้ยินหรือเปล่า! ฉันรักเธอ!”

“เราเลิกกันมาหกปีแล้ว เยี้ยลีน!” ฉันได้ยินเสียงสงบนิ่งอย่างไม่น่าเชื่อของตัวเอง

“ฉันรักเธอ!” แต่เขาก็ยังดี้อันพร่ำบอกในสิ่งที่เขาต้องการ ทำให้ฉันหวนคิดถึงอะไรบางอย่าง

ฉันมองเขาตรงๆ “เยี้ยลีน เราเลิกกันแล้ว” ฉันบอกความจริงนี้ชัดถ้อยชัดคำ และบอกตัวเองด้วยเช่นกัน

“ฉันไม่อยากเลิกกับเธอ!” เขาคว่ามือฉันไว้ “ฉันเสียใจ ฉันไม่อยากเลิกกับเธอ ฉันบอกว่าฉันเสียใจ! ฉันไม่อยากเลิกกับเธอแล้ว!”

“เยี้ยลีน นายเป็นคนพูดเองนะว่าจะเลิกกับฉัน” การโต้เถียงกันแบบนี้ราวกับหวนกลับไปเมื่อหกปีก่อน ทำให้ฉันอดตัวสั่นน้อยๆ ไม่ได้

“เธอเป็นคนบีบให้ฉันพูด! เธอไม่สนใจฉัน เธอไม่สนใจฉันสักนิด เธอ บอกว่าจะไปฝรั่งเศส ฉันกลัว ฉันโกรธ ฉันบอกว่าจะเลิก ฉันอยากให้อเธอตกใจ ฉันอยากให้อเธออยู่ที่นี้! แต่...” ในประโยคสุดท้ายเสียงของเขาฟังดูเศร้าสร้อย “แต่สุดท้ายเธอก็ไปอยู่ดี!” เขาเงยหน้ามองฉัน “ที่ผ่านมาเธอไร้เยื่อใย เด็ดขาดมาก เด็ดขาดจนฉันรู้สึกว่ที่ผ่านมาเธอไม่เคยรักฉันเลย!”

ถ้าไม่สนใจ ไม่รัก ก็คงไม่มีทางยอมให้คนคนหนึ่งอยู่ข้างกายได้ถึงหกปีหรือ

ที่แ่ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาคิดแบบนี้เอง ไม่ได้เข้าใจอะไรเลย แม้จะได้รับรู้หลังเลิกกันไปแล้วหกปีแบบนี้ แต่ก็ยังปวดใจอยู่ดี

“เยี้ยลีน...” ฉันพูดซ้ำๆ น้ำเสียงอ่อนท่วชัดเจนทุกคำ

“ฉันเคยรักนายนะ เมื่อก่อนตอนที่นายบอกว่าจะเลิกกับฉัน ฉันเสียใจมาก เสียใจมากจริงๆ ฉันถูกไล่ออกจากบ้าน ฉันไปหานายเพื่อบอกว่าฉันต้องไปฝรั่งเศส ถูกบังคับให้ไปในที่ที่ตัวเองไม่สามารถสื่อสารได้ด้วยซ้ำ ฉันอยากเจอแค่คนเดียว

แต่นายกลับบอกว่า เจียนอานเจี๋ย เราเลิกกัน”

...เจียนอานเจี๋ย เธอจะไปฝรั่งเศสก็ไปสิ นายบอกฉันว่าอะไรนะ ฉันเป็นอะไรกับนาย จะว่าไปก็ไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย!

“ต่อให้นายบอกว่าเลิกกันแล้ว แต่ฉันก็ยังคิดถึงนาย ไปถึงฝรั่งเศสช่วงแรกๆ ฉันอยากไปหานาย ฉันอยาก...อยากให้นายให้ความหวังกับฉันบ้างจริงๆ ต่อให้เป็นแค่คำพูดดี ๆ คำเดียวก็เถอะ ในที่สุดฉันก็รวบรวมความกล้าโทร.หานาย แต่คนที่รับสายไม่ใช่ นาย เธอบอกว่านายไม่ยอมรับสายฉัน ตอนนั้นฉันยืนอยู่บนถนน นึกถึงงี้ก็นึกไม่ออกว่ากลับบ้านทางไหน แม้นั้นจะเดินบนถนนเส้นนั้นมาไม่ต่ำกว่าสิบครั้งแล้ว ฉันอยากถามใครสักคน แต่ก็ไม่รู้ว่าจะพูดยังไง

“เยี่ยลีน เราคบกันมาหกปี ไม่ใช่หกสิบวัน ช่วงเดือนแรกๆ ที่เลิกกัน ฉันฝันถึงนายแทบทุกคืน ฉันไม่ยอมแพ้กระทั่งจะตื่นขึ้นมาด้วยซ้ำ เพราะในความฝันของฉันมีนายอยู่เคียงข้าง

“ครั้งที่สองที่ฉันโทร.หานาย แล้วก็ครั้งสุดท้าย ความจริงไม่ควรโทร.เลย แต่ตอนนั้นฉันกลัวมาก ๆ ตื่นขึ้นมาตอนเช้าแล้วพบว่าเด็กผู้หญิงที่อยู่หอเดียวกัน คนที่นับว่าเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวของฉันที่นั่น...ตายอยู่ในห้องน้ำ ตำรวจพาฉันไปสอบปากคำอยู่หนึ่งวันหนึ่งคืน ตอนที่ฉันถูกปล่อยตัว ทั้งกายและใจของฉันแทบจะแหลกสลายไปหมดแล้ว...ฉันอยากคุยกับนาย แต่หลังจากครั้งนั้นก็ทำให้ฉันตัดใจได้ ไม่โทร.หานายอีก...”

“เยี่ยลีน นี่ฉันเอง”

“มีอะไร” หลังจากความเงิบงันอันเนิ่นนาน เสียงเหมินเฉยที่ปลายสายก็ตอบกลับมา

“ฉัน...คิดถึงนาย เยี่ยลีน” มนุษย์เป็นสัตว์ชนิดเดียวที่มีอารมณ์ความรู้สึก โดยเฉพาะในเวลาอ่อนแอจะต้องการพึ่งพาใครสักคนเป็นพิเศษ คนเดียวที่มีความสำคัญมากที่สุด

“งั้นเหรอ เธอคิดถึงฉันเหรอ ถ้าเธอจะโทร.มาบอกฉันแค่นี้ ฉันต้องขอโทษที่ฉันไม่สามารถรับใช้เธอได้”

“เย้ยลีน ฉันอยากเจอนาย ฉัน...ฉันจะหาทางกลับไปสักครั้ง เรา...” ฉันวางศักดิ์ศรีและความเย่อหยิ่งที่ฉันมีทิ้งไว้และอ้อนวอนเขา

“แต่ฉันไม่อยากเจอเธอ ไม่อยากเจอเลยสักนิด ถ้าเป็นไปได้ อยากลืมเรื่องราวระหว่างเราไปให้หมดซะด้วยซ้ำ!”

ฉันเงยหน้ามองเขา เขามองตอบอย่างตื่นตระหนก สุดท้ายมือเขาที่จับมือฉันไว้ก็ค่อยๆ คลายออกช้าๆ เขาเซถอยหลังไปหลายก้าวแล้วยิ้มออกมา “เจี้ยนอานเจี้ย เธอหน้าใจร้าย ที่พูดแบบนี้เพราะอยากทำให้ฉันไม่มีหน้ามาเจอเธออีกใช่ไหม ถ้าฉันบอกว่าฉันรอให้เธอกลับมาตลอด เธอฟังแล้วคงรู้สึกคลื่นไส้ใช่ไหมล่ะ หึๆ... ดูเหมือนจะตกอยู่ในสภาพน่าเวทนาแถมยังน่าขำซะแล้วสิ ฉันสมควรโดนแล้วละ” ว่าพลางถอยหลังไปอย่างสะเปะสะปะ

ฉันมองแผ่นหลังของเขาที่เคยแข็งแกร่งอยู่เสมออยู่เบื้องหลัง ไม่อาจหลอกตัวเองได้ว่าไม่รู้สึกราวไรในใจ

ฉันใจร้ายอย่างนั้นหรือ หลังจากที่ปฏิเสธไปแล้วก็ไม่อยากกลับไปอีก หลังจากถูกทำร้ายครั้งแล้วครั้งเล่าก็ไม่อยากคาดหวังอะไรอีก ถ้าอย่างนี้เรียกว่าใจร้าย เช่นนั้นฉันยอมใจร้ายก็ได้

ใครๆ ต่างบอกว่า ความสุขล้วนเหมือนกัน แต่ความทุกข์มีหลายพันรูปแบบ ฉันลิ้มรสความเจ็บช้ำมามาก ตอนนั้นชี้ขาดไม่ต่างจากหนูตัวหนึ่ง

ตอนนั้นเองเพียงเงื้อมมือก็โทร.มา

“ฉันต้องออกไปทำธุระข้างนอกเพราะเพื่อนฉันโทร.มา เธอขึ้นห้องหรือยัง”

“อืม นายไปทำธุระเถอะ” ฉันบอกไปตามสาย หันหลังกลับมา ก็เห็นสี่ล้อเงินยืนอยู่ใต้แสงไฟริมถนน